

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 27 sierpnia 1986 r.

Nr 29

TREŚĆ:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

- 142 — z dnia 7 lipca 1986 r. w sprawie zasad tworzenia zakładowych systemów wynagradzania przez przedsiębiorstwa górnictwa surowców chemicznych i mineralnych 417
- 143 — z dnia 28 lipca 1986 r. w sprawie zmniejszenia procentu odpisów amortyzacyjnych oraz warunków korzystania przez przedsiębiorstwa państwowe z ulg we wpłatach tych odpisów 419

ROZPORZĄDZENIA:

- 144 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lipca 1986 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za udzielenie informacji z rejestru skazanych i zasad jej uiszczania 426
- 145 — Ministra — Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 30 czerwca 1986 r. w sprawie certyfikatu bandery 426

OBWIESZCZENIE

- 146 — Ministra Finansów z dnia 29 lipca 1986 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 1984 r. w sprawie przeszacowania zapasów przez jednostki gospodarki społecznej oraz zasad rozliczania wyników tego przeszacowania z budżetem 430

142

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 lipca 1986 r.

w sprawie zasad tworzenia zakładowych systemów wynagradzania przez przedsiębiorstwa górnictwa surowców chemicznych i mineralnych.

Na podstawie art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (Dz. U. Nr 5, poz. 25) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy przedsiębiorstw górnictwa surowców chemicznych i mineralnych, których pracownicy są objęci zasadami wynagradzania określonymi w uchwale nr 250 Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1982 r. w sprawie zmiany niektórych zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w przemyśle węglowym.

§ 2. 1. Przez przedsiębiorstwa górnictwa surowców chemicznych i mineralnych, zwane dalej „przedsiębiorstwami”, rozumie się:

- 1) kopalnie podziemne soli kamiennej, barytu, anhydrytu, gipsu i glin szlachetnych,
- 2) kopalnie odkrywkowe i otworowe siarki i soli, ziemi krzemionkowej, diatomitów, kaolinów oraz piasków szklarskich i glin szlachetnych o „statusie przedsiębiorstwa państwowego.

2. Przepisy rozporządzenia dotyczą także:

- 1) Kopalni Podziemnej „Żarów” — zakładu w Zespole Zakładów Płytek Ceramicznych „Opoczno”,

- 2) Przedsiębiorstwa Specjalistycznego Górnictwa Surowców Chemicznych „Hydrokop”,
- 3) Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Przemysłu Siarkowego „Siarkopol”,
- 4) Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Górnictwa Surowców Chemicznych „Chemkop”,
- 5) Przedsiębiorstwa Produkcji i Spedycji Kopalni Chemicznych „Siarkopol”,
- 6) Kopalni i Zakładu Przerobczego Surowców Chemicznych „Mikrogram”,
- 7) Kopalni Soli i Zakładów Remontowych w Wapnie,
- 8) Przedsiębiorstwa Organizacji Produkcji Górnictwa Surowców Chemicznych „Orekop”.

§ 3. Do przedsiębiorstw stosuje się przepisy ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (Dz. U. Nr 5, poz. 25), zwanej dalej „ustawą”, z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia.

§ 4. 1. Podstawa wymiaru dodatkowych wynagrodzeń za pracę w godzinach nadliczbowych, w porze noc-

nej, w warunkach szkodliwych dla zdrowia, szczególnie uciążliwych lub niebezpiecznych oraz wynagradzania za czas niezawinionego przez pracownika przestoju nie może być niższa od najniższego wynagrodzenia pracowników przedsiębiorstw, określonego przez Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, wyrażonego stawką wynagrodzenia zasadniczego dla pierwszej kategorii zaszerogowania stosowanej tabeli płac.

2. Stawki stosowanej tabeli płac, o której mowa w ust. 1, dla pracowników zatrudnionych pod ziemią i na powierzchni w przedsiębiorstwach nie mogą być wyższe od stawek stosowanych tabeli płac dla pracowników zatrudnionych pod ziemią i na powierzchni w przedsiębiorstwach przemysłu węglowego.

§ 5. 1. Minister Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w porozumieniu z Federacją Związków Zawodowych Górników spowoduje opracowanie przez przedsiębiorstwa systemów wynagradzania odpowiadających przepisom ustawy.

2. Systemy wynagradzania wprowadza się na podstawie porozumień. Szczegółowe zasady i tryb zawierania oraz rozwiązywania tych porozumień określi Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Federacją Związków Zawodowych Górników.

§ 6. 1. Miesięczne stawki wynagrodzenia zasadniczego dla kierowników zakładów pracy, o których mowa w art. 9 ust. 4 ustawy, nie mogą być wyższe dla:

- 1) zatrudnionych pod ziemią od:
  - a) 45 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii specjalnej,
  - b) 40 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii pierwszej,
  - c) 36 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii drugiej,
  - d) 31 500 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii trzeciej,
- 2) zatrudnionych na powierzchni od:
  - a) 39 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii specjalnej,
  - b) 34 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii pierwszej,
  - c) 31 000 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii drugiej,
  - d) 27 500 zł — w przedsiębiorstwach zaliczanych do kategorii trzeciej.

2. Przy zaliczaniu przedsiębiorstw do kategorii, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio kryteria ustalone przez Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w przepisach wydanych na podstawie art. 10 ust. 5 ustawy.

3. Organ uprawniony do przyznawania wynagrodzeń kierownikowi ustala wysokość wynagrodzenia zasadniczego, z uwzględnieniem wysokości premii (innego składnika wynagrodzenia o charakterze premii) wypłacanej w ciężar kosztów, przewidzianej w porozumieniu.

4. Jeżeli wysokość premii przekracza 45% wynagrodzenia zasadniczego dla pracowników, o których mowa w ust. 1 pkt 1, albo 40% dla pracowników, o których mowa w ust. 1 pkt 2, kierownikowi przyznaje się stawkę wynagrodzenia zasadniczego odpowiednio niższą od

maksymalnej stawki tego wynagrodzenia, przewidzianej w porozumieniu.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio, jeżeli podstawa wymiaru premii obejmuje oprócz wynagrodzenia zasadniczego również inny składnik wynagrodzenia.

6. Pracownikom zatrudnionym na kierowniczych i innych samodzielnych stanowiskach pracy określonych w dotychczasowych przepisach przysługują dodatki za pracę:

- 1) w niedziele i święta ustawowo wolne od pracy,
- 2) w godzinach nadliczbowych

na warunkach określonych w Kodeksie pracy i przepisach wykonawczych wydanych na jego podstawie, z zastrzeżeniem ust. 7.

7. W odniesieniu do kierowników zakładów pracy, ich zastępców i głównych księgowych dodatki przysługują jedynie za pracę w niedziele i święta (ust. 6 pkt 1), jeżeli praca ta jest wykonywana w ramach podwyższonego wymiaru czasu pracy dla całego przedsiębiorstwa.

§ 7. 1. Podstawę wymiaru specjalnego wynagrodzenia, przewidzianego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1981 r. w sprawie szczególnych przywilejów dla pracowników górnictwa — Karta Górnika (Dz. U. z 1982 r. Nr 2, poz. 13), stanowi:

- 1) dla pracowników zatrudnionych przed dniem wejścia w życie porozumienia — stawka wynagrodzenia zasadniczego, jaką pracownik otrzymał przed dniem wejścia w życie porozumienia,
- 2) dla pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie porozumienia lub po tym dniu — stawka wynagrodzenia zasadniczego, jaką pracownik otrzymałby przed dniem wejścia w życie zakładowego systemu wynagradzania na podstawie dotychczasowych przepisów.

2. Specjalne wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, ustala się ryczałtowo w stawkach kwotowych i określa się w porozumieniu.

3. Do przedsiębiorstw nie stosuje się przepisów art. 16 ustawy.

§ 8. 1. Wysokość nagrody jubileuszowej, o której mowa w art. 17 ust. 2 ustawy, wynosi:

- 1) po 15 latach pracy — 75% podstawy wymiaru,
- 2) po 20 latach pracy — 100% podstawy wymiaru,
- 3) po 25 latach pracy — 150% podstawy wymiaru,
- 4) po 30 latach pracy — 200% podstawy wymiaru,
- 5) po 35 latach pracy — 250% podstawy wymiaru,
- 6) po 40 latach pracy — 300% podstawy wymiaru,
- 7) po 45 latach pracy — 350% podstawy wymiaru,
- 8) po 50 latach pracy — 400% podstawy wymiaru.

2. Podstawę wymiaru nagrody jubileuszowej, o której mowa w ust. 1, stanowi:

- 1) dla pracowników zatrudnionych przed dniem wejścia w życie porozumienia — wynagrodzenie wypłacane pracownikom przed tym dniem, obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy,
- 2) dla pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie porozumienia lub po tym dniu i nabywających prawo do nagrody jubileuszowej — wynagrodzenie, jakie pracownik otrzymałby przed dniem wejścia w życie porozumienia na podstawie dotychczasowych przepisów, obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy.

3. Porozumienie może ustalić zryczałtowaną podstawę wymiaru nagrody jubileuszowej dla pracowników zaszerogowanych do poszczególnych kategorii zaszerogowania, uwzględniając zasady ustalone w ust. 2.

4. Do przedsiębiorstw nie stosuje się przepisów art. 17 ust. 3 ustawy.

§ 9. 1. Pracownikowi przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w związku z przejściem na emeryturę

lub rentę, w wymiarze procentowym oraz w zależności od liczby lat pracy, określonych w art. 18 ustawy.

2. Podstawę wymiaru jednorazowej odprawy pieniężnej stanowi najniższe wynagrodzenie, o którym mowa w § 4.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Szajda

143

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 lipca 1986 r.

w sprawie zmniejszenia procentu odpisów amortyzacyjnych oraz warunków korzystania przez przedsiębiorstwa państwowe z ulg we wpłatach tych odpisów.

Na podstawie art. 45 ust. 7 i 8 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 1986 r. Nr 8, poz. 44) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa zasady zmniejszania procentu odpisów amortyzacyjnych oraz szczegółowe warunki korzystania przez przedsiębiorstwa państwowe z tych zmniejszeń, zwanych dalej „ulgami amortyzacyjnymi”, podlegających przekazaniu do budżetu centralnego lub na scentralizowany rachunek amortyzacji.

§ 2. 1. Ulgi amortyzacyjne przysługują przedsiębiorstwom państwowym realizującym inwestycje, z tym że przedsiębiorstwom państwowym, dla których organami założycielskimi są naczelne lub centralne organy administracji państwowej, przysługują ulgi, jeżeli przedsiębiorstwa te realizują inwestycje w dziedzinach gospodarki narodowej określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

2. Przez inwestycje, o których mowa w ust. 1, rozumie się:

- 1) inwestycje odtworzeniowo-modernizacyjne o cyklu realizacji nie przekraczającym 24 miesięcy,
- 2) inwestycje rozwojowe o cyklu realizacji nie przekraczającym 36 miesięcy,
- 3) zakupy gotowych dóbr inwestycyjnych na cele określone w pkt 1 i 2,
- 4) wkłady finansowe przedsiębiorstw w realizację inwestycji wspólnych, spełniających warunki, o których mowa w pkt 1 i 2.

3. Cykl realizacji inwestycji, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, może być w uzasadnionych przypadkach przedłużony:

- 1) decyzją Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Ministrem Finansów — w odniesieniu do przedsiębiorstw, których organami założycielskimi są naczelne lub centralne organy administracji państwowej,
- 2) decyzją terenowego organu administracji państwowej o właściwości ogólnej — w odniesieniu do przedsiębiorstw państwowych, których organami założycielskimi są terenowe organy administracji państwowej.

§ 3. Wysokość ulgi amortyzacyjnej dla przedsiębiorstw państwowych, których organami założycielskimi

są naczelne lub centralne organy administracji państwowej, wynosi:

- 1) 30% wartości kosztorysowej inwestycji odtworzeniowo-modernizacyjnej, rozwojowej albo inwestycji o tym charakterze, polegającej na zakupie gotowych dóbr inwestycyjnych,
- 2) 40% wartości wkładu przedsiębiorstwa w realizację inwestycji wspólnych, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 4.

§ 4. 1. Przedsiębiorstwa państwowe realizujące inwestycje mające na celu zwiększenie produkcji eksportowej korzystają z dodatkowych ulg we wpłatach części odpisów amortyzacyjnych do budżetu centralnego lub na scentralizowany rachunek amortyzacji. Wysokość tych ulg oraz tryb i zasady ich udzielania określa Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego.

2. Łączna kwota ulg amortyzacyjnych przysługująca przedsiębiorstwu z tytułu realizowania inwestycji nie może przekraczać kwoty odpisu amortyzacyjnego przewidzianego do przekazania do budżetu centralnego lub na scentralizowany rachunek amortyzacji, w okresie:

- 1) 24 miesięcy — jeżeli chodzi o inwestycje odtworzeniowo-modernizacyjne oraz zakupy dóbr inwestycyjnych,
- 2) 36 miesięcy — jeżeli chodzi o inwestycje rozwojowe i zwiększające produkcję eksportową.

3. W razie przedłużenia cyklu realizacji inwestycji na podstawie przepisu § 2 ust. 3 pkt 1 i 2, łączna kwota ulgi amortyzacyjnej nie może być wyższa od kwoty odpisu amortyzacyjnego przewidzianego do przekazania do budżetu centralnego lub na scentralizowany rachunek amortyzacji w przedłużonym cyklu realizacji inwestycji.

§ 5. 1. Ulga amortyzacyjna przysługuje przedsiębiorstwom państwowym, których organami założycielskimi są naczelne lub centralne organy administracji państwowej, również w okresie spłaty kredytów i pożyczek z rachunków scentralizowanych, zaciągniętych po dniu 31 grudnia 1986 r. na inwestycje w dziedzinach gospodarki narodowej wymienionych w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

2. Ulgę ustala się w wysokości 50% amortyzacji naliczonej od środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych powstałych w wyniku inwestycji, o których mowa w ust. 1.

§ 6. 1. Przedsiębiorstwa państwowe podejmujące